

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΣΕ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Από λατομνένοι σκάνυοι ή Λιάνα και ο Ερνέστος Σαβάς, πέφτουν έξω, καθώς ξεχωριστά, σε μεγάλη αγωνία...

Ο Ερνέστος υποφέρει φριχτά μη ξέροντας γιατί ή γυναίκα τον άλλαξε απότομα, γιατί ήντ τόσο λυπημένη και σκληρομυήνη, γιατί θέλει να μείνι μόνη της, γιατί κλαίει κρυφά και στενάζει...

Είνε γύρω πού γράφει τις εντυπώσεις και τις σκέψεις του στο ημερολόγιό του...

Το ίδιο όμως κάνει στον κοιτώνα της και ή γυναίκα τον ή Λιάνα. Πνευμένη από δάκρυα, γοηθότοια δεινάτο γυροκόσφι γράφει στο ημερολόγιό της παθητικές γραμμές για τή δύσκολη και τραγική θέσι στην οποία βρέθηκε έξω. Αγαπά τον σκάνυό της, μη ένας δεινάτος και παράφορος έρωτας τη συγκλονίζει ολοκληρω, την τραβάνι στο άγνωστο, στο σκάνδαλο! Πώς θα γίντωση απ' τον δειθρο αυτό;

Ο Ερνέστος περνούτας έξω απ' τή γραββατοζάμαρά της, βλέπει εκκλητικός φως. Σκάνυει και κοιτάζει απ' τή κλειδαρότρυπα. Η Λιάνα δέν κοιμάται. Η Λιάνα γράφει κλαίοντας και στενάζοντας... Ο Ερνέστος γράφει πίσω στο γράφιο του και συνεχίζει τή ημερολόγιό του.

Τετέλεισται!... Μόλις ξεμυώσθη θα τής ζητήσω να τού πη τή μουσική της. Γιατί κλαίει; Τι έχει και υποφέρει τόσο;

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)

Αυτό μ' άνησούησε μ' έλαμε ν' άπορήσω... Δέν είχε κοιμηθι άζομα!

Τι τήν κοιτούσε ξυπνητή τέτοια ώρα; Δέν άκουγότανε ο παρακισρός θοοήρος στο δωμάτιό της.

Νάχε κοιμηθι με τή φως αναμένο; Ίσως και νά διαβάζε...

Μία περιέργεια άκατανίκητη με τράβηξε όσotόπο προς τήν πόρτα της. Πήν σκάνυο και κοιτάζω απ' τήν κλειδαρότρυπα αισθανόμηνια ντροπή γι' αυτό ποίθελα νά κάμω. Έσκέφθηνα νά φύγω. Η ένδημιασι άζομα τής παράξενης συμπεριφοράς τής γυναίκας μου τής τελευταίας ήμερας, μ' έζράτησε κερφομένο στη θέσι μου...

Έπρεπε νά κοιτάζω νά δω σέ τι άσχολειτο τέτοια ώρα. Ήμουνα ο άνδρας της. Είχα τή δικαιομα...

Μολαταύτα έδίστασα άζομα... Έξωφρα τήν άκουσα νά στενάζει. Ήταν κάτι σάν στεναγμός και σάν πνευμένο λυγμός, αυτό ποίητασε σ' αυτιά μου και έλαμε τή καρδιά μου νά σφιχτεί.

Γιατί άγρυπνούσε ή πολυαγαπημένη μου Λιάνα τέτοια ώρα; Τι ήταν αυτό πού τή έκανε νά στενάζει, νά κλαίη ήσως; Χωρίς νά διστάσω πειά καθόλου έσχυρα κ' έκρίταξα απ' τήν κλειδαρότρυπα στο δωμάτιό της...

Είδα τή γυναίκα μου σημενη στο τραπέζι νά γράφει. Φαινόταν τραχημένη. Τό πρόσωπό της ήταν συγκερασμένο. Τά μάτια της μου φάνηζαν ήγρα νά δακρυομένα... Θεέ μου! τι νά συμβαίνει;

Τι μου επιφυλάσσει τάχα ή Μοίρα μου; Γιατί ή Λιάνα δέν θέλει νά μου άνοιξη τήν καρδιά της; Δέν τής άφροσώθηνα ολοκληρω τόσα χρόνια τόρα; Δέν τήν αγαπώ πειό πολύ κ' από τήν ίδια τή ζωή μου;

Άς είνε... Η ιστορία αυτή πρέπει νά τελειώσει. Η άγνοια πού αισθάνομαι με σζοτώνει. Άθριο μόλις ξυπνήσει, θα καθήσω πλάι της στο τζάκι, θα τής σφιζώ τά χέρια μέσα στα δια μου και θα τής πω κοιτάζοντάς τήν στα μάτια:

— Λιάνα... Είσαι άσοστη;

Φυσικά θα μου άρηθι, μα θα έμπεινω: — Μίλησε μου, μικρούλα μου Λιάνα, τι έχεις; Τι σε βασανίζει; Έχεις κάποιο μυστικό πού σου φαρμακάνει τή ζωή. Κάτι μου κρύβεις. Σε ίζετεύω, μίλησε μου, είμαι τόσο άπελπισμένος πού σε βλέπω έτσι, φοβόμηνια Λιάνα, τρέμω για σένα, τρέμω για τήν εύτυχία μας. Τι έχεις; Τι σε κάνει νάσαι τόσο λυπημένη και τόσο σκυθρωπή τελευταία;... Λιάνα!.. Λιάνα!.. Σ' έξορκίζω, μίλησε μου, άνοιξε τή καρδιά σου σέ μένα, στον αγαπημένο σου άντρούλη.

Ναι, ναί, τή έχω πάρει άπόφρασι. Θα μου μίληση, είμαι βέβαιος. Κι' ότι κ' άν τής συμ-

βαίνει θα μωρέσω νά τήν παρηγορήσω. Για τήν πίστη της και τήν άφροσώσι της, δέν έχω τήν παραμυθή, τήν ελάχιστη άμφιβολία. Ξέρω πώς μ' αγαπά όπως πάντα...

Κι' όμως... Πόσο τρέμει, πόσο σφιγγεται ή καρδιά μου!... Τι γράφει ή Λιάνα τέτοια ώρα στη γραββατοζάμαρά της; Θεέ μου! όχι, δέν είνε δυνατόν, δέν θέλω νά πιστέψω σ' ότι ύποψιάζομαι...

Τήν είδα νά κλαίη... Γιατί έκλαιγε; Δέν έχει πειά έμπιστοσύνη σέ μένα; Δέν μου λέγε πάντα τά μυστικά της; Δέν τήν παρηγορούσα πάντα; ...

Τι είνε αυτό πού μου κρύβει;... Τό νοιώθω καλά, δέν θα κοιμηθώ πάλιν άπόψε. Θ' άγρυπνήσω ός τή προή περμένοντα νά ξυπνήσω. Μερικών ήρών άγνοια άζομη... Και άθριο... Η γαλήνη ή ή συμφρα...

Ίανουαρίου 16—Πρωή

(Από τή ημερολόγιό του Ζακ Μονέλ)

Τι άργά πού περνούν ή ώρες!... Όσο νά φτάση τή άπόγευμα και νά τήν δω θα ύποφέρω φριχτά, όπως πάντα...

Λιάνα!... Άν ήξερες, άν μωρούσες νά μαντέψης, πόσο πονώ, πόσο ύποφέρω, θα με λυπόσουν, θ' άκουγες τής ίζεσής μου, θα οχόσουν μαζί μου... Τό ξέρω... Σκέπτεσαι τή σύζυγό σου, ή ιδέα τής εγκαταλείψης σε κάνει νά τρέμης. Ός πότε όμως; Ός πότε θα διαρρή ή εκκρεμότης αυτή, ή άγνοια αυτή, πού μάζ σοζοτώνει και τούς δυό;

Γιατί διστάζει Λιάνα; Γιατί μου ζητά πάντα ν' αναβάλουμε τήν ήμερα αυτή τής ευτυχίας μας;

Κι' όμως τή ξέρεις. Είνε άδύνατον νά ζήσουμε χωρισμένοι. Πάρε τήν άπόφρασή μου κ' έλα κοντά μου, έλα νά φύγωμε, τόσο μακριά, πού νά μη μάζ φτάνουν τά λόγια κ' ή μοχθηρία τού ζόσου.

Ο σύζυγός σου!... Ναι είνε φίλος μου και φίλος μου απ' τούς πιο συμπαθείς. Λυπόμηνια για τή κακία πού θα τού κάμω. Ξέρω πώς σε λατρεύει. Μα είνε άδύνατο ν' άποφύγη κανείς

τή μοίρα του. Θα γίνης δική μου, Λιάνα, κ' άν παραστή άνάγκη νά χύσω όλο μου τή αίμα για σένα!

Σ' αγαπώ όπως δέν άγάπησε ποτέ άνθρωπος... Δέν μπορώ νά ζω πια μακριά σου. Δέν μπορώ νά σε ξεχάσω. Λιάνα... αγαπημένη μου... γλυκειά μου!... Πώς νά σε λημονήσω; Πώς νά σε ξεχάσω;... Τά μάτια σου πού με κοιτάζουν και με μεθούν και με χαλίζουν, τά λόγια σου, τά φιλιά σου, τή κάθε τι πού είνε δικό σου με ξετρολλάνει, με σοζοτώνει!

Θυμάσαι; Σε είδα για πρώτη φορά ένα βράδυ, με φρόεμα χορού, σε μία ολοφώτιστη σάλα κάτω από τήν λάμψη τών πολυελαίων, άνάμεσα σε δυό βυσσινοζορα ριντό, ωραία, υπερέφρανη, ήγεμονική... Στην άρχη δέν πίστευα στα μάτια μου. Νόμισα πώς όνειρονομα...

Μου είχαν συστήσει πρό όλίγων τών Έρνέστο. Προχώρησε σ' αυτόν, έσχυψε τή φώρα, κυπαρισσένιο σου κορμί και τού ψιθύρισε κάτι σ' αυτό...

Αυτό σ' έπιασε τρυφερά από τή χέρι και σ' έφερε κοντά του: — Κάθισε λίγο άγάπη μου...

Άκουσα τά λόγια του αυτά και δέν ξέρω γιατί ζήλεσα. Έτσι. Κάθισες πλάι του κ' άρχισα νά μιλάτε. Τού άπαντούσε με τή πού γλυκό χαμόγελο στα χείλη. Σε κοιτούσε όλη τήν ώρα, γοητευμένος, όνειροπαρμένος...

Έξωφρα σηκώθηκες. Ο Έρνέστος σηκώθηκε μαζί σου. Καθώς περνούσατε από μπρός μας, ο Έρνέστος στάθηκε κ' άρμισ νά μιλά με τόν κοινό φίλο πού μάζ είχε συστήσει. Έλαβα μέρος στη συζήτηση. Στεκόσουν κ' άκουγες, χαμογελαστή, καλόβολη. Έξωφρα ο Έρνέστος

Τά φιλιά σου! Τά φιλιά σου...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

“Ο... μη «κατά φαντασίαν άπατηθείς σύζυγος». Λογική κτ... γαυρισματ. -Θαλαμηπόλες και άριστοκράτης. -Μία άπάντησις του Κοντέ. -Αποτελέσματα πειράγματος. Η έκδίκησις του Δουκός. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

“Όταν εδίδετο «Ο κατά φαντασίαν άπατηθείς σύζυγος» του Μολιέρου, κάποιος Παρισινός άστος γνωστός ώς.. επανειλημμένως άπατηθείς σύζυγος, φαντασθείς ότι ο Μολιέρου, είχε πάρει αυτόν ώς πρότυπον για τον ήρωα της κωμωδίας του, έπήγε και του εξέθεσε δριμύτητα παραπάνω.

— Νομίζετε του είπε στο τέλος, όργισμένος, ότι ένας θεατρίνος σαν κι εσάς θα μπορέση άτιμω ηθεί να με κινή ρεζίλι στο θέατρο ;...

— Απατάσθε φίλε μου, του απήντησεν ήρεμος ο μέγας κωμωδιογράφος. Ρωτήστε τη γυναίκα σας... θα δητε που και αυτή θα σας πη ότι εάν ήθελα να παρουσιάσω εσάς, καθώς λέτε, στο έργο μου, θα έφοντιζα νι βγάλω από τον τίτλο τις λέξεις.. «κατά φαντασίαν» !

***

Ο Μολιέρ, ως ήταν πολύ φίλος του Ροκουά, του περιφημότερου δικηγόρου με και του πιο διάσημου... «φωνακλά» της εποχής του.

Μιά μέρα που τους είχε προσκαλέση ο Μποναλώ να γευματίσουν σπίτι του, μόλις εκαίησαν στο τρα έξ, ο κωμωδιογράφος και ο δικηγόρος άρχισαν να τσα ώνοναι για κάποιο ζήτημα. Από λόγο σε λόγο έφθασαν στις άντεγκλήσεις, και ο Ρεκουά άρχισε να υπερασπίση τις άπόψεις τ ν... ούρλιάζοντας, κυριολεκτικώς.

Ο Μολιέρου τότε γυρίζοντας στον Μποναλώ ειπε :

— ...“Όπου άποδεικνύεται, φίλε μου, ότι όταν η λογική θελήση να τή βάλη με τά.. γαυρισματα, μοιραίως θα νικήθη !

***

“Όταν ο Μολιέρου πέθανε, πολλοί ποιητάι έφιλοτιμήθησαν νι του αφιερώσουν διαφορα επικήδεια τετράστιχα. Ένας άπ' αυτους έτοιμωσε ένα τέτοιο έπ τύμβιο, άτεχνω όμως και γερμάτω άνοητοίς, και το έπήγε στο πρίγκιπα ντε Κοντέ, που συμπαθούσε πολύ τον μεγάλο συγγρφία.

Μόλις ο Κοντέ έρ ειχε μι ά ματιά στο άνόητο τετράστιχο, έγύρισε στον ποιητή και του ειπε αυστηρί :

— Με κάνετε να λυπούμαι που δεν πεθάνατε οεις για να έτοιμάση ο Μολιέρου το δικό σας έπιτύμβιο... Θή ήταν τό... χιουμοριστικότερο των έργων του !

***

Ο Μολιέρου έσατύριζε με το καυστικό πνεύμα, στα έργα του, διάφορα πρόσωπα άδιαφορώντας για τ ν κοινωνική τους θέση. Πολλές φορές όμως, όταν κυριας πείραζε κινέναι εδγε ν), εύρισκε τον μελλά του για καλί. Ίδου κί'ενα παράδειγμα:

Στο έργο του : «Η κριτική του Σχολείου των Γυνικωών» έσατύριζε μεταξ άλλων και τον δούκα ντε Λι Φειγγ'ιπτ. Ο δούξ, όταν έδε το έργο, έγνε έξω φρενών και άπεφασισε να έκδικηθ. Την έπομ νη, έτυχε νι συναντήση τον Μολιέρ, σε κάποιο δάδρομο των Άνακτορων. Μόλις τον έειδε, χωρίς νι δειση τίποτε, έπήγε προς το μέρος του, και με μεγάλο ένθουσιασμό... τον άγκάλιασε ! Ήταν τόσο άπύτουη η κινήσις αυτή που ο Μολιέρου δεν έπρόφθασε νι... προφυλαχθ.

Ο δούξ, μόλις τον έσφιξε στην άγκαλιά του, άρχισε νι... του τρίβη το πρόσωπο με τόση δύναμη έπίνω στί κουμπιέ της στολής του, ώστε .ε λίγο τον ειχε κατ ματώσει...

Κι' έτοι τον έκδικηθηκε με το παραπάνω !...

γύρισε προς το μέρος σου και σε ρώτησε :

—Γνωρίζεις την κ. Μονέλ ;
Μ' ενοχτείξ με τή μεγάλη, έκφραστικά, τή ολοζώντανα μίτια σου κι' ειπες όζ. “Ο Έρνέστος μās γνώρισε τότε και η συζήτηση εξακολούθησε...Πόσο ήμουνα ταραγμένος ! Τά είχα χάσει γάτω από το βλέμα σου, σαν μικρό παιδί. Μόλις κατορθώσα να σου μιλήσω μερικά λόγια. Ήμουνα τρομερά ζαλισμένος, σαν να είχα παύ το πιο ζαλιστικό κρασί...

Αυτή ήτον η μοιραία στιγμή τής γνωριμάς μας. Την ίδια νύχτα σε ξαναείδα, ξαναμίλησατε. Μου φρονόσουν με τόση καλοσύνη. Έγορέφατε μαζί κι' με τα στροβίλους του χορού, νόμιζα πως άναβαίνω στον ουρανό...

Ο Έρνέστος μās κάλεσε έκπειτα από το χορό για τήν μεθεπομένη στο σπίτι να παρωμε τοιά. Έγινα σιγά—σιγά άπ' τους πιο στενούς του φίλου. Σ' έβλεπα συχνά.ΑΓ'ΑΠΗΘΗΚΑΜΕ!...

Τά θυμάται άγάτη σου; Πόσοι άγονίες, φόβοι, χτυποάδια, πότες προτάσεις, πότες γλυκές στιγμές !...

Σου ζήτησα να φύγης μαζί μου. Δεν μου άνοιθηνε. Σπύγτησε διως η καρδιά σου και λαχίζουσε σαν σκέφτηκες τον Έρνέστο. Μου ειπες να περιμένα. Άνάβασα στη καρδιά σου και βαβαιώθηκα πως δεν μπορέσα να ζήσουμε χωρισμένοι ο ένας από τον άλλο... Μου ειπ :

— “Άς περιμέναμε λιγάκι...
Νά περιμέναμε... Με πότε διως;...

Λιάνα... Λιάνα... Γιατί διαστάξας; Γιατί παραινίξες έτσι, την άγονία κι' τον θυμό μου ;

“Άγ ! τί άγά που παραινίξ η φωνή σου !
Καρτερή το δελιμό με τη πιο βασανιστική άνυπομονησία που αισθάνθηκα ποτε άνθρώπους.

Άνυπομονή να σε δω, να σε σφιξω στην άγκαλιά μου, να σου μιλήσω για τήν άγάτη μου, ν' άκουσω τη φωνή σου σι' αυτιά μου,γλυκά σαν κελάδισμα πουλιού, σαν μακρινή μελωδία...
“Αν ποτε πέσει στα χέρια σου το ήμερολόγιο αυτό, θα καταλάξω. Λιάνα, πόσο σ' άγάτησα, πόσο υπέφερα για σενα...

Ίανουαρίου 16.

(Άπ' το ήμερολόγιο της Λιάνας Σαβάζ.)

Ανάμνηση το πρω-Βασίλια.

Δεν ξέρω τί θα συμβη.
Άνοιγο το ήμερολόγιό μου να γράψω τις όλίγες αυτές λέξεις ενό η καρδιά μου τρέμει...

Είδα για μι ά στιγμή τον Έρνέστο. Μου φάνηκε πολύ σιωθηπός. Είχε μι παρόξενη άφηρημάδα, κάτι το ασυνήηστο στη φωνή του, στο έρωσιμό του...

Μόλις μ' άντίκρισε ταράχτηκα, μα φρόντισε να συγκρατηθ.

Με φωνή που μάταια προσπάθουσε να τήν κινή ήσυχ μ' ερώτησε :

—Πώς πέρασε τή νύχτα άγάτη μου ; Άδγησησε να κοιμηθ. Είδα πως στη κόμαρά σου... Ταράχτηκα λίγο.

—Ναι, εδιάβασα λίγο πρίν κοιμηθ, του άπάντησα.

Λιάνα... Ξανάτε και σταμάτησε. Έπειτα σαν να έγινε άποτόμος κύριος του εαυτού του συνέμσε:

—Λιάνα ήθελα να μιλήσουμε λιγάκι.

—Τώρα;

—Όχι, άγάτη μου, κατόπιν όταν πάρης το γάλα σου. Θέλει;

—Μ' έρωτάς, Έρνέστε;

—Μήπως δεν έχεις κέφι σήμερα;

—Κάθε άλλο...

—Αν δεν έχεις διάθεση το αναβάλλουμε για τ' άπόγευμα.

Το άπόγευμα; Θυμήθηκα το ραντεβού μου με τον Ζάκ κι' έσπευσα να πω:

—Όχι, όζ, καλύτερα τώρα το πρω.

—Όπως θέλεις μικρούλα μου...

—Υστερα χορίς να πη άλλη λέξι πετά, με φίλησε και τράβηξε για τή βιβλιοθήκη του.

Τί θέλει να μου πη τάχα, Θεέ μου;

Νοιώθω τρομερή άγωνία...

Νά έμαθε τίποτε;

Ζάκ !... Γλυκέ μου !... Άν ήξευρες πόσο υποφέρο !...

Ίανουαρίου 16. -Πρω

(Άπ' το ήμερολόγιο του Έρνέστου Σαβάζ)

Είμαι άπορασιασμένος νι τής μιλήσο και όμως αισθανόμενα τήν άγωνία του άνθρώπου που πρόκειται να τον κατατομήσουν.

Σε λίγα λεπτά, σε μάν όρα θα βρεθούμε ο ένας μπροστά στον άλλο.

Τί θα τής πω;

Πώς θ' άρχισω;

Το κεφάλι μου ζαλίζεσαι, ή σκέψι μου σταματά...

(Άζολουθεϊ)

“Ενα βράδυ με φάσημα χορού...”

Και το προσεχές φύλλο του “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” Πανηγυρικόν με 36 σελίδας

Με “ΤΟ ΔΙΑΓΗΜΑ ΤΩΝ ΔΕΛΑ, Γραμμένο από δέκα γνωστούς λογίους μας.

Άληθινή έκπληξις αλλά και εξαίρετική άπόλαυσις.